

og Tegnestuepersonale. Disse Personers Risiko er iøvrigt saa ringe, at deres Inddragelse under Forsikringen ikke væsentlig kan forøge de økonomiske Byrder, som kommer til at paahvile deres Arbejdsgivere.

Med Hensyn til Ordningen af Forsikringspligten for de under Kapitel 6 hørende smaa Arbejdsgivere har følgende Betragtninger gjort sig gældende: Saafremt man ikke vil indføre tvungne Forsikringsforbund for disse, hvilket vilde medføre adskillige Ulemper, vil der neppe være andet at gøre end at lade de samme Regler, der gælder for de øvrige Arbejdsgivere med Hensyn til Afgivelse af Risikoen til et i Henhold til § 18 anerkendt Selskab, ogsaa komme til Anvendelse paa de smaa. De Betæneligheder, der har været fremsat imod at henvise de smaa Arbejdsgivere, hvis Virksomhed ofte er kortvarig og ganske ukontrollabel, til at dække deres Risiko ved Tegning af Forsikring i de almindelige anerkendte Selskaber, tillægges der, som det fremgaar af Erklæringer, der er indhentede af Raadet fra Direktørerne for to af de største anerkendte Forsikringsselskaber (se Bilag 6), mindre Betydning. Det kan dog ikke nægtes, at selv om den private Forsikring i det hele og store maa antages at kunne magte denne Opgave, vil det dog ifølge Forholdets Natur ikke kunne nægtes, at Faren for, at der i givet Tilfælde ikke er nogen Forsikring i Kraft, altid vil være betydelig større for de her omhandlede Virksomheder end for de større. Man maa derfor anse det for paakrævet, dels at der ved Anerkendelsen af Selskaber i Henhold til Forslagets § 18 stilles ret strenge Betingelser for Ophør af en Gang tegnede Forsikringer, dels at der jfr. § 76, føres Kontrol med, at Forsikring er i Kraft. Da der ved denne Kontrol bør kunne lægges Beslag paa de Hjælpe midler, der til enhver Tid maa anses for mest formaalstjenlige, har man foreslaaet, at det nærmere herom fastsættes ved kgl. Anordning.

§ 53 giver Arbejdsgivere samt Personer, der uden at benytte forsikringsberettiget Medhjælp driver Erhvervsvirksomhed, der henhører under sjette Kapitel, Adgang til at tegne en frivillig Forsikring for sig selv og deres Hustru, for saa vidt deres Aarsindtægter er under de i Forslaget nævnte Grænser.

Med Hensyn til *Syvende Kapitel (Søfart)* skal bemærkes, at man i § 54 har foreslaaet, at Forsikringspligten ikke alene

skal gælde Skibets Besætning, men ogsaa Personer, der i indenlandsk Havn eller i dansk Tolddistrikt antages til at udføre midlertidigt Arbejde paa eller ved vedkommende Skib eller Fartøj. Denne Udvidelse af Forsikringspligten behøver neppe nogen nærmere Begrundelse.

Ottende Kapitel handler om *Fiskeri og mindre Skibsfart*. Udøverne af disse Erhverv har for Tiden ved Lovene af 3. April 1900 og 30. Marts 1906 Adgang til gennem Erlæggelse af 5 Kr. aarlig at faa udbetalt Erstatning i Ulykkestilfælde af den saakaldte Ulykkesforsikringsforening for danske Fiskere. Det er imidlertid væsentlig kun Fiskere, der har benyttet sig heraf. Tilslutningen fra den mindre Skibsfarts Udøvere har været ganske forsvindende. Dette Forhold er meget beklageligt, da de paagældendes Ulykkesrisiko sikkert ikke er ringe og deres økonomiske Kaar gennemgaaende slette. Da de Vilkaar, paa hvilke de har kunnet erhverve sig Erstatningsret gennem ovennævnte Forening, maa siges at være overmaade gunstige, kan Besætningerne paa Smaaskibe — Ejere og Brugere saa vel som de af dem beskæftigede — altsaa neppe ventes at blive forsikrede i nævneværdigt Omfang, med mindre der indføres en anden Ordning. En saadan foreslaas derfor indført gennem et Forsikringsforbund (§ 66, 1ste Stykke), med Hensyn til Skibe, Fartøjer m. v., der er maalte til 4 Register-Tons Brutto eller derover. Naar nævnte Undergrænse er valgt, skyldes det dels, at det formodentlig ikke vil være rigtigt at knytte Forsikringspligt til Benyttelsen af mindre Baade, dels at der ved Toldstederne føres Register over Baade og Fartøjer over den nævnte Grænse.

For alle, der ikke er denne Forsikring undergivne, og som beskæftiger sig med de ovennævnte og beslægtede Erhverv, gives der ved § 66, 2det Stykke, Adgang til frivillig Forsikring.

I niende Kapitel om Landbrug, Skovbrug, Havebrug m. v. er den væsentligste Afvigelse fra den gældende Ordning den, at det foreslaas at paalægge Arbejdsgivere i Landbrug, Skovbrug og Havebrug Forsikringspligt overfor de af dem beskæftigede Arbejdere (Familiemedlemmer) uden Hensyn til, hvilket Beløb vedkommende Ejendom er ansat til i Ejendomsskyld til Staten, medens Ejere og Brugere af Ejendomme, der er ansatte til 6,000 Kr. eller